DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

15. april 2010 *

I sag C-433/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Handens tingsrätt (Sverige) ved afgørelse af 21. november 2005, indgået til Domstolen den 5. december 2005, i straffesagen mod

Lars Sandström,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (refererende dommer), J. Malenovský og D. Šváby,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. december 2009,

* Processprog: svensk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— L. Sandström ved advokat R. Ihre samt ved avocats D. Putzeys og B. Dumortier

— Åklagaren ved advokat S. Creutz

— den svenske regering ved A. Kruse, R. Sobocki, S. Johannesson og K. Petkovska, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

— den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og M.J. Lois, som befuldmægtigede

— den norske regering ved A. Eide og K.B. Moen, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved L. Ström van Lier, A. Alcover San Pedro og D. Lawunmi samt ved S. Schønberg og K. Simonsson, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF samt af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/25/EF af 16. juni 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjer (EFT L 164, s. 15), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/44/EF af 16. juni 2003 (EUT L 214, s. 18, herefter »direktiv 94/25«).

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en straffesag indledt af Åklagaren mod L. Sandström på grund af sidstnævntes overtrædelse af et forbud mod brug af vandscootere (bekendtgørelse 1993:1053 om brug af vandscootere (förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter), som ændret ved bekendtgørelse 2004:607 (förordning (2004:607), herefter »den nationale bekendtgørelse«).

Retsforskrifter

EU-retlige forskrifter

3 Det udtales i anden betragtning til direktiv 94/25:

»[…] de forskellige medlemsstaters gældende love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjers sikkerhed afviger fra hinanden i omfang og indhold; disse forskelle kan skabe hindringer for samhandelen og ulige konkurrencevilkår på det indre marked.«

4 Det anføres i tredje betragtning til direktiv 94/25:

»[…] harmonisering af de nationale lovgivninger er den eneste måde, hvorpå disse hindringer for den frie handel kan fjernes; den enkelte medlemsstat kan ikke alene opfylde dette mål på tilfredsstillende måde; i dette direktiv fastsættes der kun krav, som er nødvendige for den frie omsætning af fritidsfartøjer.«

5 I artikel 1 i direktiv 94/25 defineres direktivets anvendelsesområde. Denne bestemmelse blev erstattet af den tekst, der fremgår af artikel 1 i direktiv 2003/44, som bl.a. udvidede dette anvendelsesområde til også at omfatte vandscootere.

6 Følgende fremgår af artikel 2 i direktiv 94/25 med overskriften »Markedsføring og ibrugtagning«:

»1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de i artikel 1, stk. 1, omtalte produkter kun kan markedsføres og tages i brug til anvendelse efter deres bestemmelse, hvis de ikke udgør nogen risiko for personers sikkerhed og sundhed, for goder eller for miljøet, når de er korrekt bygget og vedligeholdt.

2. Bestemmelserne i dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne under iagttagelse af [EF-]traktaten kan vedtage bestemmelser om sejlads i bestemte farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes infrastruktur og for at sikre vandvejenes sikkerhed, forudsat at dette ikke kræver nogen ændring af fartøjer, der er i overensstemmelse med dette direktiv.«

7 Artikel 4, stk. 1, i direktiv 94/25 bestemmer:

»Medlemsstaterne kan ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring i Fællesskabet og/eller ibrugtagning på deres område af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede produkter, som er forsynet med den i bilag IV nævnte CE-mærkning, der angiver, at de opfylder alle bestemmelserne i dette direktiv, herunder overensstemmelsesprocedurerne i kapitel II.«

8 Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2003/44 bestemmer:

»Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde kravene i dette direktiv, senest den 30. juni 2004. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse love og administrative bestemmelser fra den 1. januar 2005.«

9 Artikel 1 i Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 204, s. 37), som ændret ved Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 217, s. 18), som kodificerer Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 (EFT L 109, s. 8, herefter »direktiv 98/34«), bestemmer følgende:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

4) »andet krav«: et krav, der ikke er en teknisk specifikation, og som pålægges et produkt af bl.a. forbruger- eller miljøbeskyttelseshensyn, og som vedrører produktets livscyklus efter markedsføring, såsom betingelser for anvendelse, genanvendelse, genbrug eller bortskaffelse, når disse betingelser kan influere betydeligt på sammensætningen af produktet, dets natur eller afsætningen af det

[…]

11) »teknisk forskrift«: en teknisk specifikation eller et andet krav eller en forskrift vedrørende tjenester, herunder de administrative bestemmelser, der gælder herfor, som retligt eller faktisk skal overholdes ved markedsføring, levering eller anvendelse af en tjeneste, eller etablering af en operatør af tjenester i en medlemsstat eller i en væsentlig del af denne stat, samt medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende forbud mod fremstilling, import, markedsføring eller anvendelse af et produkt eller forbud mod levering eller anvendelse af en tjeneste eller mod, at en tjenesteyder etablerer sig, jf. dog artikel 10.

[…]«

10 Artikel 8, stk. 1, første afsnit, i direktiv 98/34 bestemmer, at medlemsstaterne med forbehold af artikel 10 straks sender Kommissionen ethvert udkast til teknisk forskrift.

11 I henhold til artikel 8, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 98/34 fremsender »[m]edlemsstaterne […] en ny meddelelse efter ovennævnte regler, hvis de i udkastet til teknisk forskrift foretager væsentlige ændringer, der fører til en ændring af anvendelsesområdet, en afkortning af den oprindeligt fastsatte anvendelsesfrist, en tilføjelse af specifikationer eller krav eller en stramning af disse«.

12 Efter artikel 8, stk. 3, i direktiv 98/34 sender »[m]edlemsstaterne […] straks Kommissionen den endelige tekst til en teknisk forskrift«.

13 Ifølge artikel 9, stk. 2, første afsnit, i direktiv 93/34 udsætter medlemsstaterne efter omstændighederne vedtagelsen af alle andre udkast til tekniske forskrifter med fire eller seks måneder »regnet fra datoen for Kommissionens modtagelse af den i artikel 8, stk. 1, omhandlede meddelelse, hvis Kommissionen eller en anden medlemsstat inden tre måneder efter samme dato afgiver en udførlig udtalelse om, at den påtænkte foranstaltning frembyder aspekter, der eventuelt kan skabe hindringer for varernes frie bevægelighed inden for det indre marked«.

Nationale bestemmelser

14 Den nationale bekendtgørelse om vandscootere i den udgave, der gjaldt på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen, trådte i kraft den 15. juli 2004.

15 Denne bekendtgørelses § 1 bestemmer:

»En vandscooter er et motorfartøj med en længde på under 4 m, og som 1) har indbygget forbrændingsmotor med vandstrålepumpe som hovedfremdrivningsmiddel, og som 2) er beregnet til at skulle betjenes af en eller flere personer, som sidder, står eller knæler på — snarere end i — skroget.«

16 Bekendtgørelsens § 2 foreskriver:

»Vandscootere må udelukkende anvendes på offentlige vandveje og i sådanne vandområder som omhandlet i § 3, stk. 1.«

17 I henhold til den nationale bekendtgørelses § 3 gælder følgende:

»Länsstyrelsen kan udstede forskrifter om, i hvilke vandområder i länet det, ud over de offentlige vandveje, er lovligt at anvende vandscootere. Länsstyrelsen skal udstede sådanne forskrifter for

1) vandområder, der er så stærkt påvirket af menneskebetingede aktiviteter, at de i forbindelse hermed forekommende støjemissioner og andre forstyrrelser i forbindelse med anvendelsen af vandscootere ikke kan anses for at medføre væsentlige ulemper for mennesker eller miljøet

2) vandområder, der ikke ligger i nærheden af beboelsesområder eller fritidshusområder, og som har ringe natur- og kulturmiljømæssig værdi samt ringe værdi for den biologiske mangfoldighed, friluftslivet, fritidsfiskeriet, erhvervsfiskeriet, og

3) andre vandområder, hvor anvendelsen af vandscootere ikke medfører ulemper for offentligheden i form af støjemissioner eller andre forstyrrelser, og som heller ikke medfører risiko for skade eller forstyrrelser af betydning for dyre- og plantelivet eller spredning af smitsomme sygdomme.

Länsstyrelsen kan desuden udstede forskrifter om begrænsning af vandscooteranvendelse på offentlige vandveje, såfremt dette er nødvendigt for at undgå, at sådanne ulemper eller risici for skader, som omhandlet i § 3, stk. 1, ikke forekommer, samt om kørsel til og fra offentlige vandveje.«

18 Ifølge den nationale bekendtgørelses § 5 straffes med bøde den, som fører en vandscooter i strid med bekendtgørelsens § 2, § 3b eller med forskrifter udstedt i henhold til bekendtgørelsens § 3.

19 Ved beslutning nr. 2589 2004 41950 af 20. maj 2005 (herefter »beslutningen af 20. maj 2005«) tillod länsstyrelsen i Stockholms län i henhold til den nationale bekendtgørelses § 3 anvendelsen af vandscootere i visse områder på sit myndighedsområde. Beslutningen trådte i kraft den 15. juni 2005.

I — Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

20 Den 13. juli 2005 førte L. Sandström en vandscooter i farvandet uden for de offentlige vandveje og i et område, der ikke var dækket af bestemmelserne vedtaget af länsstyrelsen om områder, hvor anvendelsen af vandscootere er tilladt. Åklagaren indledte straffesag mod L. Sandström for overtrædelse af den nationale bekendtgørelse.

21 Farvandet omfattet af tvisten i hovedsagen er afgrænset ved beslutningen af 20. maj 2005.

22 Tiltalte har ikke benægtet de faktiske omstændigheder, han foreholdes, men har gjort gældende, at anvendelsen af den nationale bekendtgørelse er i strid med artikel 28 EF samt direktiv 94/25.

23 Handens tingsrätt har derfor besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Er [direktiv 94/25] til hinder for nationale bestemmelser, som indeholder forbud mod anvendelse af vandscootere andetsteds end på offentlige vandveje eller vandområder, med hensyn til hvilke de lokale myndigheder har meddelt tilladelse i henhold til § 3, stk. 1, i den [nationale bekendtgørelse]?

b) Er lovligheden af et sådant forbud, som omhandlet i spørgsmål 1 a), afhængig af, at den lokale myndighed ved bedømmelsen af spørgsmålet om tilladelse i henhold til § 3, stk. 1, har tilgodeset kravet om, at der altid skal gives tilladelse for områder, hvor kriterierne i nr. 1-3 er opfyldt?

2) Er artikel 28 EF til 30 EF i øvrigt generelt til hinder for sådanne nationale bestemmelser om forbud mod anvendelse af vandscootere som anført i spørgsmål 1 a), eller kun på den betingelse, der er nævnt i spørgsmål 1 b)?

3) Uanset ovenstående, er den omstændighed, at der ikke er givet Kommissionen meddelelse i henhold til [direktiv 98/34], inden det nye vandscooterforbud blev vedtaget den 20. juni 2004, til hinder for sådanne nationale bestemmelser, som er angivet ovenfor?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

24 Det skal indledningsvis bemærkes, at den nationale lovgivning omhandlet i hovedsagen allerede i vidt omfang har været genstand for Domstolens undersøgelse i forhold til direktiv 94/25 samt artikel 28 EF og 30 EF i dommen af 4. juni 2009, Mickelsson og Roos (sag C-142/05, Sml. I, s. 4273). Nævnte dom og nærværende sag har fællestræk faktisk og retligt.

25 Den grundlæggende forskel mellem de to sager er, at länsstyrelsen i modsætning til i sagen, der lå til grund for dommen i sagen Mickelsson og Roos, i den foreliggende tvist i hovedsagen har udøvet beføjelserne ifølge den nationale bekendtgørelses § 3, som giver den mulighed for at tillade anvendelse af vandscootere på visse vandveje. Hvad angår de retlige rammer fandt direktiv 2003/44, der ændrede direktiv 94/25, anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

Om det første og det andet spørgsmål

26 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 94/25, som ændret ved direktiv 2003/44, eller i givet fald artikel 28 EF og 30 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsforskrifter som de i hovedsagen omhandlede, der forbyder brugen af vandscootere uden for bestemte udpegede områder.

27 Direktiv 94/25 tilsigter en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om fritidsfartøjer for at fjerne forskellene i indhold og omfang af bestemmelserne om fritidsfartøjers sikkerhed, for så vidt som disse forskelle kan skabe hindringer for samhandelen

mellem medlemsstaterne og ulige konkurrencevilkår på det indre marked. Direktiv 2003/44 har ved at ændre artikel 1 i direktiv 94/25/EF udvidet det første direktivs anvendelsesområde for navnlig at lade vandscootere være omfattet heraf.

28 I artikel 2, stk. 2, i direktiv 94/25 præciseres det, at dets bestemmelser ikke er til hinder for, at medlemsstaterne under iagttagelse af traktaten kan vedtage bestemmelser om sejlads i bestemte farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes infrastruktur og for at sikre vandvejenes sikkerhed, forudsat at dette ikke kræver nogen ændring af fartøjer, der er i overensstemmelse med nævnte direktiv (dommen i sagen Mickelsson og Roos, præmis 20).

29 Dette direktiv er således i henhold til artikel 2, stk. 2, ikke til hinder for nationale retsforskrifter, som af miljøbeskyttelseshensyn forbyder anvendelse af vandscootere i bestemte farvande, så længe disse retsforskrifter ikke er i strid med traktatens bestemmelser (dommen i sagen Mickelsson og Roos, præmis 21).

30 Den nationale bekendtgørelse og beslutningen af 20. maj 2005 hører under den type nationale bestemmelser, der er omfattet af sidstnævnte bestemmelse i direktiv 94/25. De fastsætter nemlig et forbud mod anvendelse af vandscootere uden for de udpegede områder.

31 Det må følgelig undersøges, om artikel 28 EF og 30 EF, der efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten er blevet til artikel 34 TEUF og 36 TEUF, er til hinder for nationale retsforskrifter som de i tvisten i hovedsagen omhandlede.

32 I den tvist, der lå til grund for dommen i sagen Mickelsson og Roos, var Domstolen allerede blevet forelagt et spørgsmål om fortolkning af artikel 28 EF og 30 EF for at give den forelæggende ret mulighed for at vurdere, om den nationale bekendtgørelse var forenelig med de nævnte bestemmelser. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder for tvisten i hovedsagen i sagen Mickelsson og Roos var den nationale bekendtgørelse endnu ikke blevet taget i anvendelse ved foranstaltningerne fastsat i nævnte bekendtgørelses § 3, stk. 1, såsom beslutningen af 20. maj 2005, hvorfor anvendelsen af vandscootere i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 2 kun var tilladt på offentlige vandveje.

33 Det fremgår af præmis 44 dommen i sagen Mickelsson og Roos, at artikel 28 EF og 30 EF ikke er til hinder for nationale retsforskrifter, der af miljøbeskyttelseshensyn forbyder brugen af vandscootere uden for de udpegede vandveje på betingelse af, at

— de kompetente nationale myndigheder er pligtige at træffe iværksættelsesforanstaltninger med henblik på udpegning af vandområder uden for de offentlige vandveje, hvori vandscootere kan anvendes

— disse myndigheder faktisk har udøvet deres kompetence hertil og har udpeget de vandområder, der opfylder betingelserne i de nationale retsforskrifter, og

— sådanne foranstaltninger er vedtaget inden for en rimelig frist efter disse retsforskrifters ikrafttræden.

34 Et sådant svar påvirkes ikke af vedtagelse af beslutningen af 20. maj 2005. Den nationale bekendtgørelse, der er omhandlet i tvisten i hovedsagen, er nemlig støttet på princippet om et generelt forbud mod anvendelse af vandscootere uden for offentlige vandveje, medmindre de kompetente myndigheder har udpeget områder, hvor disse må anvendes. Den forelæggende ret skal således efterprøve, om den nationale bekendtgørelse, som er iværksat ved beslutningen af 20. maj 2005, overholder de tre betingelser nævnt ovenfor.

35 Herved påpeges, at bedømmelsen af de faktiske omstændigheder inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 267 TEUF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens funktioner, henhører under den nationale rets kompetence. Med henblik på at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar kan Domstolen imidlertid som led i samarbejdet med de nationale domstole give denne alle de oplysninger, som den finder nødvendige (jf. i denne retning dommen i sagen Mickelsson og Roos, præmis 41).

36 Hvad angår den første betingelse nævnt i præmis 33 ovenfor skal det bemærkes, at länsstyrelsen i henhold til den nationale bekendtgørelses § 3 er forpligtet til at vedtage bestemmelser for at udpege områder uden for de offentlige vandveje, hvor vandscootere må anvendes.

37 Hvad angår den anden betingelse nævnt i præmis 33 ovenfor skal der henvises til, at der ved beslutningen af 20. maj 2005 i henhold til den nationale bekendtgørelses § 3 udpeges vandområder, hvor vandscootere må anvendes i Stockholms Län.

38 Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om det med rimelighed kan antages, at denne beslutning udpeger alle de områder, som i det pågældende len opfylder betingelserne fastsat i nævnte bekendtgørelse og navnlig dens § 3, stk. 1. Eftersom

anvendelsen af vandscootere i et område, der opfylder nævnte betingelser, i henhold til affattelsen af selve den nationale bekendtgørelse ikke medfører risiko eller skade, der skønnes at være uacceptable for miljøet (jf. dommen i sagen Mickelsson og Roos, præmis 38), skal det nemlig fastslås, at et generelt forbud mod at anvende vandscootere i disse områder, som følge af, at områderne ikke er udpeget i iværksættelsesforanstaltningen, er en foranstaltning, der går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet om miljøbeskyttelse af miljøet.

39 Hvad angår den tredje betingelse nævnt i præmis 33 ovenfor fremgår det af oplysningerne i sagsakterne, at beslutningen af 20. maj 2005 trådte i kraft den 15. juni 2005, dvs. 11 måneder efter den nationale bekendtgørelses ikrafttrædelse. For at vurdere, om denne frist er rimelig, skal der ligeledes tages hensyn til, at beslutningen af 20. maj 2005, som det ses af dens begrundelse, blev vedtaget efter høring af kommunerne og andre berørte parter.

40 Under hensyn til det ovenstående skal de to første spørgsmål besvares med, at direktiv 94/25 ikke er til hinder for nationale retsforskrifter, der af miljøbeskyttelseshensyn forbyder brugen af vandscootere uden for de udpegede vandveje. Artikel 34 TEUF og 36 TEUF er ikke til hinder for sådanne nationale retsforskrifter på betingelse af, at

— de kompetente nationale myndigheder er pligtige at træffe iværksættelsesforanstaltninger med henblik på udpegning af vandområder uden for de offentlige vandveje, hvori vandscootere kan anvendes

— disse myndigheder faktisk har udøvet deres kompetence hertil og har udpeget de vandområder, der opfylder betingelserne i de nationale retsforskrifter, og

— sådanne foranstaltninger er vedtaget inden for en rimelig frist efter disse retsforskrifters ikrafttræden.

Det påhviler den forelæggende ret at undersøge, om disse betingelser er opfyldt i hovedsagen.

Det tredje spørgsmål

41 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om den manglende forudgående meddelelse til Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 1, i direktiv 98/34 om ændringen af den nationale lovgivning under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder betyder, at disse nationale bestemmelser bliver ugyldige.

42 Herved skal der henvises til fast retspraksis, hvorefter direktiv 98/34 har til formål gennem en præventiv kontrol at sikre de frie varebevægelser, der er en del af Fællesskabets grundlag, og at en sådan kontrol er hensigtsmæssig i det omfang, tekniske forskrifter, som er omfattet af direktivet, kan udgøre hindringer for samhandelen mellem medlemsstater, idet sådanne kun kan tillades, såfremt de er nødvendige for at tilgodese tvingende hensyn af almen interesse (jf. dom af 30.4.1996, sag C-194/94, CIA Security International, Sml. I, s. 2201, præmis 40, af 16.6.1998, sag C-226/97, Lemmens, Sml. I, s. 3711, præmis 32, og af 8.9.2005, sag C-303/04, Lidl Italia, Sml. I, s. 7865, præmis 22).

43 Da meddelelsespligten, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, første afsnit, i direktiv 98/34, er et væsentligt led i gennemførelsen af denne fællesskabskontrol, styrkes

kontrollens effektivitet i det omfang, direktivet fortolkes således, at en tilsidesættelse af meddelelsespligten må anses for en væsentlig proceduremangel, der kan medføre, at de pågældende tekniske forskrifter ikke kan bringes i anvendelse, således at de følgelig ikke kan gøres gældende over for borgerne (jf. Lidl Italia-dommen, præmis 23).

44 Det fremgår af sagsakterne forelagt Domstolen, at den svenske regering den 1. april 2003 meddelte Kommissionen udkastet til den nationale bekendtgørelse, som definerede begrebet vandscooter, og som med visse undtagelser medførte et generelt forbud mod deres anvendelse. Kommissionen tilsendte efter denne meddelelse den svenske regering en udførlig udtalelse i henhold til artikel 9, stk. 2, i direktiv 98/34. De svenske myndigheder ændrede herefter udkastet. De meddelte imidlertid først Kommissionen den således ændrede tekst af den nationale bekendtgørelse efter vedtagelsen heraf.

45 Det forekommer således, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, at det oprindelige udkast til den nationale bekendtgørelse var genstand for en meddelelse i henhold til artikel 8, stk. 1, første afsnit, i direktiv 98/34, men at alene de ændringer, der blev foretaget efter Kommissionens udførlige udtalelse, ikke har været genstand for en sådan forudgående meddelelse. Den svenske regering og Kommissionen har i den forbindelse påpeget, at de nævnte ændringer blot er en lempelse af betingelserne for at anvende vandscootere.

46 herved bemærkes, at artikel 8, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 98/34 bestemmer, at medlemsstaterne fremsender en ny meddelelse, hvis de i udkastet til teknisk forskrift

foretager væsentlige ændringer, der fører til en ændring af anvendelsesområdet, en afkortning af den oprindeligt fastsatte anvendelsesfrist, en tilføjelse af specifikationer eller krav eller en skærpelse af disse.

47 Det skal imidlertid fastslås, at når der henses til formålet med direktiv 98/34, som fremlagt i præmis 41, udgør ændringer til et udkast til en teknisk forskrift, der allerede er meddelt Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 1, første afsnit, i direktiv 98/34 — som i forhold til det meddelte udkast kun indeholder lempede betingelser for at anvende den pågældende vare, og som dermed reducerer den tekniske forskrifts eventuelle påvirkning af samhandlen — ikke en væsentlig ændring af udkastet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 8, stk. 1, tredje afsnit. Sådanne ændringer er dermed ikke underlagt pligten til forudgående meddelelse.

48 Det er vel et krav, at medlemsstaterne efter artikel 8, stk. 3, i direktiv 98/34 straks skal meddele Kommissionen den endelige tekst til en teknisk forskrift, men den manglende meddelelse af en uvæsentlig ændring af en sådan forskrift inden vedtagelsen heraf påvirker ikke, når der ikke foreligger en pligt til forudgående meddelelse, denne forskrifts anvendelighed.

49 Det tredje spørgsmål skal således besvares med, at artikel 8, stk. 1, i direktiv 98/34 skal fortolkes således, at en ændring til et udkast til en teknisk forskrift, der allerede er meddelt Europa-Kommissionen i henhold til første afsnit i denne bekendtgørelse — som i forhold til det meddelte udkast kun indeholder lempede betingelser for at anvende den pågældende vare, og som dermed reducerer den tekniske forskrifts eventuelle påvirkning af samhandelen — ikke udgør en væsentlig ændring af udkastet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 8, stk. 1, tredje afsnit, og ændringerne

skal ikke forudgående meddeles Kommissionen. Når der ikke foreligger en sådan pligt til forudgående meddelelse, påvirker den manglende meddelelse til Kommissionen af en uvæsentlig ændring af en teknisk forskrift inden vedtagelsen heraf ikke denne forskrifts anvendelighed.

Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/25/EF af 16. juni 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjer, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/44/EF af 16. juni 2003, er ikke til hinder for nationale retsforskrifter, der af miljøbeskyttelseshensyn forbyder brugen af vandscootere uden for de udpegede vandveje.

2) Artikel 34 TEUF og 36 TEUF er ikke til hinder for sådanne nationale retsforskrifter på betingelse af, at

— de kompetente nationale myndigheder er pligtige at træffe iværksættelsesforanstaltninger med henblik på udpegning af vandområder uden for de offentlige vandveje, hvori vandscootere kan anvendes

— disse myndigheder faktisk har udøvet deres kompetence hertil og har udpeget de vandområder, der opfylder betingelserne i de nationale retsforskrifter, og

— sådanne foranstaltninger er vedtaget inden for en rimelig frist efter disse retsforskrifters ikrafttræden.

Det påhviler den forelæggende ret at undersøge, om disse betingelser er opfyldt i hovedsagen.

3) Artikel 8, stk. 1, i Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter skal fortolkes således, at en ændring til et udkast til en teknisk forskrift, der allerede er meddelt Europa-Kommissionen i henhold til første afsnit i denne bestemmelse — som i forhold til det meddelte udkast kun indeholder lempede betingelser for at anvende den pågældende vare, og som dermed reducerer den tekniske forskrifts eventuelle påvirkning af

samhandelen — ikke udgør en væsentlig ændring af udkastet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 8, stk. 1, tredje afsnit, og ændringen skal ikke forudgående meddeles Kommissionen. Når der ikke foreligger en sådan pligt til forudgående meddelelse, påvirker den manglende meddelelse til Kommissionen af en uvæsentlig ændring af en teknisk forskrift inden vedtagelsen heraf ikke denne forskrifts anvendelighed.

Underskrifter